

Ένα ποίημα για τα προσφυγόπουλα, μα πιο πολύ για όλους όσους θα τα υποδεχτούν αύριο στα σχολεία...

Η μέρα που ο πόλεμος ήρθε

(“The day the war came” της Nicola Davies)

Ελεύθερη απόδοση: Αλκιβιάδης Κούσης

Τη μέρα που ο πόλεμος ήρθε,

λουλούδια ανθίζουν στο περβάζι

γλυκά ο πατέρας μου νανούριζε τον αδελφό μου για να κοιμηθεί.

Το πρωινό μου έφτιαξε η μητέρα,
με φίλησε απαλά στη μύτη, το δρόμο πήραμε μαζί για το σχολείο.

Εκείνο το πρωί το μάθημα ήτανε για τα ηφαίστεια,
τραγούδησα κι ένα τραγούδι για το πώς γίνονται βάτραχοι
οι γυρίνοι.

Έφτιαξα και μία ζωγραφιά του εαυτού μου με φτερά.

Ύστερα, λίγο μετά το μεσημεριανό μου γεύμα

κι ενώ στον ουρανό τα σύννεφα έφτιαχναν ένα δελφίνι,

ο πόλεμος ήρθε.

Στην αρχή, σαν πιτσιλιά από χαλάζι

ο ήχος μιας βροντής

κι ύστερα παντού καπνός, φωτιά και θόρυβος,

που εγώ δεν καταλάβαινα...
Ήρθε σ' όλη την παιδική χαρά,
στο πρόσωπο ήρθε της δασκάλας μου.
Τη στέγη μας έριξε κάτω,
γέμισε ερείπια την πόλη.
Τις λέξεις δεν μπορώ να βρω να περιγράψω,
μια μαύρη τρύπα έγινε το σπιτικό μου.
Το μόνο που μπορώ να πω είναι αυτό:
Ο πόλεμος πήρε τα πάντα,
ο πόλεμος τους πήρε όλους
κι εγώ βρέθηκα μέσα στα κουρέλια, ματωμένη, μοναχή.
Έτρεξα. Σκαρφάλωσα σε φορτηγά, σε λεωφορεία,
διέσχισα χωράφια, δρόμους και βουνά
μέσα στο κρύο και τη λάσπη, τη βροχή...
Βρέθηκα σε μια βάρκα που έμπασε νερά και σχεδόν
βυθίστηκε,
βγήκα σε μια παραλία όπου τα μωρά κείτονταν με το
πρόσωπο χωμένο μες στην άμμο.
Έτρεξα μέχρι εκεί που δεν μπορούσα πια να τρέξω,
μέχρι που έφτασα σε μια σειρά από καλύβες
και βρήκα μια γωνιά με μια βρώμικη κουβέρτα
και μια πόρτα που την τράνταζε ο άνεμος.
Αλλά ο πόλεμος με είχε ακολουθήσει.
Βρισκόταν κάτω από το δέρμα μου,
κάτω απ' τα μάτια μου
και μέσα στα όνειρά μου.
Είχε στην κατοχή του την καρδιά μου.
Περπάτησα και περπάτησα προσπαθώντας να τον διώξω
μακριά μου,
προσπαθώντας να βρω μια γωνιά που εκείνος να μην έχει
φτάσει.

Όμως ο πόλεμος ήταν εκεί,

σ' όλες τις πόρτες που έμεναν κλειστές κάθε φορά που εγώ
βρισκόμουν στο δρόμο,
ήταν εκεί, κάθε φορά που οι άνθρωποι δεν μου
χαμογελούσαν κι έφευγαν μακριά.

Ήρθα σ' ένα σχολείο.

Κοίταξα μέσα από το παράθυρο.

Είχαν ένα μάθημα για τα ηφαίστεια,
ζωγράφιζαν πουλιά και τραγουδούσαν.

Μπήκα μέσα.

Τα βήματά μου ακούστηκαν στο διάδρομο.

Έσπρωξα την πόρτα και πρόσωπα πολλά γυρίσαν να με
δουν,

αλλά η δασκάλα δε χαμογελούσε.

Μου είπε, δεν υπάρχει θέση εδώ για σένα,
βλέπεις, δεν υπάρχει καμιά καρέκλα ελεύθερη να κάτσεις,
πρέπει να φύγεις.

Κι ύστερα κατάλαβα πως ο πόλεμος είχε φτάσει κι εδώ.

Γύρισα πίσω στην καλύβα, στη γωνιά και στην κουβέρτα,
γλίστρησα μέσα της.

Φαινόταν πως ο πόλεμος είχε κατακτήσει όλο τον κόσμο,
όλους τους ανθρώπους.

Κάποιος μου χτύπησε την πόρτα.

Νόμισα ήταν ο αέρας.

Άκουσα όμως μια παιδική φωνή να μου μιλάει.

«Σου έφερα αυτό», μου είπε, «έτσι μπορείς να έρθεις στο
σχολείο».

Ήτανε μια καρέκλα. Μια καρέκλα για μένα να καθίσω και
να μάθω για τα ηφαίστεια, τους βατράχους και για να
τραγουδήσω, να διώξω τον πόλεμο από την καρδιά μου.

Μου χαμογέλασε και είπε:

«Οι φίλοι μου έχουν φέρει κι αυτοί τις δικές τους καρτέκλες, έτσι, όλα τα παιδιά από εδώ μπορούν να έρθουν στο σχολείο».

Από κάθε καλύβα βγήκε ένα παιδί και περπατήσαμε όλοι μαζί

σ' έναν δρόμο που οι καρτέκλες είχαν σχηματίσει μια γραμμή.

Σε κάθε ένα βήμα μας τον πόλεμο σπρώχναμε μακριά.

Η Nicola Davies, Βρετανή συγγραφέας παιδικών βιβλίων, δημοσίευσε στην εφημερίδα The Guardian ένα ποίημα με τον τίτλο «Η μέρα που ο πόλεμος ήρθε» (The day the war came) ως απάντηση στην απόφαση της κυβέρνησης της Μ. Βρετανίας να μην επιτρέψει στα ασυνόδευτα παιδιά πρόσφυγες από τη Συρία να βρουν ασφαλές καταφύγιο στο Ηνωμένο Βασίλειο.